

befolkningen paa St. Croix til Meddelagtighed i alle de Goder, som Den selv byder, og som man lader Den tilflyde herfra. Der er Intet gjort i saa Henseende. Er det da disse Folk, Planterne, som vi skulle bringe dette Offer for? Det tror jeg ikke, der er nogen Grund til. Den høitærede Minister nævnte i en anden Sammenhæng, at andre Magter stillede sig anderledes overfor deres Kolonier og behandlede dem ikke som fremmede i kommerciel Henseende. Men der er en lille Forskjel, og det er, at andre Magter have selv koloniseret deres Kolonier. Koloniserne ere Landets egne Underaatter, der ere udbandrede fra Landet selv, og disses Efterkommere, men det er jo slet ikke Tilfældet paa St. Croix. Det er et Par Der, vi have kjøbt; vi have kjøbt dem for Penge. Beboerne ere fremmede Mennesker, og vi have staaet og staa og vedblive, saa længe vi have disse Der, at staa i et fremmed Forhold til denne Befolkning. Det er uundgaeligt; thi det er ikke danske Mennesker. Jeg vil af alle Grunde være imod, at vi under nogen Form hde et Tilskud til de vestindiske Der. — For nu at komme til den anden Sag, som er bleven inddraget herunder, skal jeg sige, at ved at følge den høitærede Ministers Opfordring til at behandle vore Kolonier paa en anden Maade og indføre et andet System i Behandlingen af Derne i kommerciel Henseende saaledes, at vi stille dem gunstigere med Hensyn til Toldafgifterne end andre Lande, ville vi indføre et ganske nyt System i vor Toldlovgivning, et System, som hidtil ikke er kjendt, og som jeg for mit Vedkommende vil være afgjort betænkelig ved. Desuden vil der ved det Lovforslag, som den høitærede Minister har stillet, det Lovforslag, som kommer under Behandling efter dette, blive gjort en Forandring i vor Toldlovgivning paa et Punkt, om hvilket jeg tør sige, at det er baade det vigtigste og det sølsomste Forhold i vor Toldlovgivning, saaledes at endogjaa en lille Forandring, et lille Medslag i dette Forhold med Hensyn til Sukkerafgiften vil drage Konsekventer efter sig, som ingenlunde kunne forhandles i Forbindelse med denne Sag, thi de gribe ind i hele vor Toldlovgivning paa saa mange Omraader, finansielt og toldmæssigt, at jeg vil anse det for uforvarsligt at forhandle Lovforslag, som det, der kommer efter dette. Jeg er derfor principielt imod at hde Derne en saadan Begunstigelse, som her er Tale om, og vil anse det for uforvarsligt, om man vilde behandle en saadan Sag som den, der kommer for efter denne, i alt Fald uden i Forbindelse med hele Toldbogen — ;

men det er jo slet ikke Tilfældet nu. Jeg kan ikke undlade at fremhæve et Punkt til i Forbindelse hermed. Nu have vi her i et Par Aar forhandlet om Toldbogen, og den høitærede Minister har staaet her og sagt og sagt til os: Jeg giver ikke en Dros Afslag overfor Danmark, jeg vil ikke lette de danske Forbrugere en Dre i Toldafgift. Og hvad begjærer han nu af os? Nu begjærer han, at vi skulle bringe et Offer af 150,000 Kr. af Toldindtægterne til Bedste for Vestindianerne, og dette Beløb vil drage Konsekventer efter sig, som grændse til, ja maatte ville overstige en halv Million. Konsekventerne skal jeg heller ikke gaa dybt ind paa, men jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg vil anbefale, at vi stemme imod dette Lovforslag, og naar det næste Forslag kommer for, vil jeg stille en lignende Opfordring til det høie Thing.

Dinejen: Da der af det ærede Medlem, som først havde Ordet, er stillet Forslag om at nægte Sagens Overgang til 2den Behandling, og da det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, støttede hans Forslag og endvidere udtalte, at han vilde støtte et lignende Forslag om den næste foreliggende Sag, nytter det ikke noget at gaa ind paa at tale længe om disse Spørgsmaal i Dieblisset. Man kan være temmelig overbevist om, at disse Forslag nok vilde blive vedtagne. Jeg skal dog kun ganske kort sige, at jeg anser det for at være nødvendigt, at der gjøres Noget for at opretholde Forholdene i Vestindien, og at, hvis vi ikke gjøre det, vil hele den Indsats, vi have derude, Alt, hvad vi have til Gode hos de vestindiske Der, meget let være fuldstændig spildt, og at vi da selv komme til at lide derunder. Den Bei, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, anbefalede, er det ikke lykkelig ham at godtgjøre er en Bei, ad hvilken der vil kunne naas Noget, saa der er ikke Andet at gjøre i den Retning end i Hovedsagen at følge Regjeringen og behandle dens Forslag. Nu at komme bagefter og give Regjeringen Skylden for Banstighederne derude og for de forskjellige Kalamiteter, som ere indtraadte der, have vi nu hørt saa ofte. Det kan vel ikke nytte at modsige det ærede Medlem, men vi andre Medlemmer fastholde vor Formening om, at det ærede Medlems Paastand i saa Henseende er fuldstændig urigtig. Jeg mener saaledes, at det vil være rigtigt at behandle Lovene for Spørgsmaalenes egen Skyld, og jeg formener tillige, at dette, at nægte disse Forslag Overgangen til 2den Behandling i dette Dieblis, efter at Lovforslagene have været forelagte af Regjeringen